

Напрям 5. Актуальні тенденції лінгводидактики.

Більш складний вид навчальної діяльності передбачає різнобічний аналіз художніх творів: порівняльний аналіз; порівняння творів тематичного, проблемно-ідейного, історико-літературного плану; аналіз різних точок зору; порівняння літературного твору з екранізацією.

Список використаної літератури

1. Моляко О.В. Функціональна модель формування полікультурної компетентності школярів. Рідна школа. 2015. №6. С.10-12.
2. Наталин В.П. Критерій змістовної автентичності навчального тексту. Іноземні мови в школі. 2014. №2. С.50-52.
3. Неділько А.Г. До питання застосування автентичних матеріалів для навчання іноземних мов. Іноземні мови. 2010. №4. С.11-12.

Бухал Вікторія Ігорівна

здобувачка вищої освіти I року навчання магістратури, історико-філологічного факультет, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», м. Рівне

Науковий керівник: к.пед.н., доц. І.Ф. Будз

Використання інтерактивного навчання в старших класах ЗЗСО на уроках іноземної мови

Процес інтеграції соціології, психології і методики має безпосередній вплив на зміст сучасної навчальної взаємодії. Поняття «інтерактивне навчання», як результат цього взаємопроникнення, увійшло до методичної термінології для опису сутності та структури нового типу педагогічної навчально-пізнавальної діяльності. Інтерактивна технологія передбачає в діяльності педагога якісну перебудову, необхідність якої викликана встановленням нового типу суб'єкт-суб'єктних стосунків у колективі та поза його межами. Термін «інтерактивна методика» належить німецькому досліднику Гансу Фріцу. «У дослідженнях цього вченого визначено мету інтерактивного процесу – це зміна і поліпшення моделей поведінки його учасників. Аналізуючи власні реакції та реакції партнера, учасник змінює свою модель поведінки і свідомо засвоює її» [3].

Напрям 5. Актуальні тенденції лінгводидактики.

Н.С. Мурадова стверджує, що інтерактивне навчання – це навчання, заглиблене в процес спілкування. Для підвищення ефективності процесу навчання необхідна наявність трьох компонентів спілкування, а саме: комунікативний (передача та збереження вербальної і невербальної інформації), інтерактивний (організація взаємодії в спільній діяльності) та перцептивний (сприйняття та розуміння людини людиною).

О. Пометун вважає, що інтерактивними можна вважати технології, які здійснюються шляхом активної взаємодії учнів у процесі навчання. Вони дозволяють на підставі внеску кожного з учасників у ході заняття спільною справою отримати нові знання і організувати корпоративну діяльність, починаючи від окремої взаємодії двох-трьох осіб поміж собою й до широкої співпраці багатьох [5].

Отже, сутність інтерактивного навчання полягає у взаємонавчанні, груповій формі організації освітнього процесу із реалізацією активних групових методів навчання для вирішення методичних завдань. Педагог при цьому виконує функції помічника в роботі, консультанта, організатора, стає одним із джерел інформації. Однак, учень і вчитель виступають як рівноправні суб'єкти навчального процесу. Інтерація виключає домінування будь-якого учасника, думки, точки зору над іншими, але має враховувати конкретний досвід та практичне застосування. Під час такого діалогового навчання учні вчаться критично мислити, розв'язувати складні проблеми на основі аналізу обставин і відповідної інформації, зважуючи альтернативні думки, приймати продумані рішення, брати участь у дискусії, спілкуватись з іншими людьми [4, 2].

Поняття „інтерактивність” (від англ. interaction – взаємодія) було запозичено з „символічного інтеракціонізму”. Автор цього терміну Г. Блумер вважає, що світ, який існує для людських індивідів, складається з „об'єктів”, що є продуктами символічної інтерації. За Г. Блумером, життя людей у групах – це процес, в якому об'єкти народжуються, стверджуються, трансформуються і відхиляються. У концепції Г. Блумера детермінуюче значення надається свідомості людини, а не культурним чинникам, які складаються незалежно від неї. За Е. Гоффманом поведінка людей формується їхнім бажанням залишити відповідне враження в тих, кого вони вважають найважливішими для себе. Учений фокусує увагу на засобах, за допомогою яких соціальні дії маніпулюють символами і жестами, щоб справити відповідне враження на інших. Французький учений П. Жане вважає, що психіка людини розвивається під час співпраці з іншими людьми. Розвиток людської особистості, стверджує

Напрямок 5. Актуальні тенденції лінгводидактики.

він, відбувається не лише на основі образу (як вважають гештальтпсихологи) чи мотиву (згідно з поглядами Курта Левіна), а й через спілкування, інтеракцію з іншими людьми. Саме завдяки спілкуванню реалізується соціальний вплив на розвиток психіки. На думку П. Жане, людина спершу співпрацює з іншими людьми, а вже потім – із собою. У своїх працях інтеракціоністи розглядають взаємодію між людьми як безперервний діалог, у процесі якого вони спостерігають, осмислюють наміри один одного і реагують на них.

У процесі інтерактивного навчання вчитель виступає в ролі організатора, лідера групи учнів, про що свого часу говорив відомий педагог П. П. Блонський: «Вчитель — лише співробітник, помічник і керівник дитини у власній праці дитини».

Інтерактивний метод зберігає й підсилює позитивні властивості інтерактивних методів навчання, спонукаючи до розуміння необхідності не стільки передати учіння як суму тих чи інших знань, скільки навчити учнів одержувати знання самостійно для розв'язання пізнавальних і практичних завдань. Інтерактивний проект розвиває вміння застосовувати набуті знання у новій ситуації через проблемно-пошукову діяльність. Він стимулює бажання вдосконалювати комунікативні уміння й навички. Інтерактивний проект формує і розвиває уміння працювати в різноманітних групах, виконуючи різні соціальні ролі (лідера, генератора ідей, виконавця). Використання запропонованих інтерактивних технологій на уроці сприятиме ефективному повторенню вивченої лексики, поповненню словникового запасу; глибокому засвоєнню навичок правильної артикуляції; розвиткові уваги, пам'яті, мислення, сприйняття дійсності [4]. Інтерактивні форми навчання допомагають встановленню емоційних контактів між учнями, забезпечують виховне завдання, оскільки привчають працювати в команді, прислухатися до думки своїх товаришів. Використання інтерактиву в процесі уроку знімає нервову навантаженість учнів, дозволяє змінювати форми діяльності, переключати увагу на вузлові питання теми заняття.

У ході діалогового навчання учні вчаться критично мислити, зважувати альтернативні думки, приймати продуктивні рішення, дискутувати, спілкуватися з іншими людьми. Досягається це завдяки організації індивідуальної, парної, групової та кооперативної роботи; застосовуються дослідницькі проекти, рольові ігри, безпосередня робота з текстом, різноманітними інформаційними джерелами; використовуються творчі роботи [6, 7].

Напрям 5. Актуальні тенденції лінгводидактики.

Працюючи в інтерактивному проекті, учні вчаться налагоджувати широкі людські контакти, залучаються до діалогу культур. Вони усвідомлюють значущість уміння користуватись дослідницькими методами, збирати необхідну інформацію, факти, уміти їх аналізувати з різних позицій, висувати гіпотези, робити підсумки і висновки. Інтерактивний проект формує бажання самопізнання, самоактуалізації і самореалізації для успішної інтеграції до загальноєвропейського інтелектуально-освітнього і науково-технічного простору. Використання сучасних інноваційних технологій, зокрема технології інтерактивного навчання, значною мірою підвищує ефективність навчального процесу, сприяє високому інтелектуальному розвитку учнів, забезпечує оволодіння навичками саморозвитку особистості, можливістю думати, творити [1].

Отже, інтерактивні технології навчання при вивченні іноземних мов потребують від усіх учасників навчального процесу розвитку комунікаційних умінь, навичок роботи в парах і групах, вмінь аргументувати й дискутувати тощо. В цілому інтерактивне навчання спілкуванню іноземною мовою створює сукупний ефект, який виявляється в тому, що на фоні програмного засвоєння знань формуються:

1. Вміння співпрацювати, продуктивність якого характеризується зміною стратегії взаємодії, можливості залучати учнів у навчальну взаємодію і характером групової взаємодії;
2. Комунікативна компетентність, що визначається зміною стилю спілкування, усвідомленням бар'єрів спілкування, характером вирішення комунікативних завдань;
3. Толерантність, яка характеризується сприйняттям інших людей і забезпечує повноту та адекватність спілкування в різних ситуаціях.

Список використаної літератури

1. Варзацька Л. Інтерактивні методи навчання: лінгводидактичні засади. Л. Варзацька, Л. Кратасюк. Дивослово. 2005. № 2. С. 5-19.
2. Джава Надія. Проблемні методи навчання іноземних мов. Дискусія. Нова педагогічна думка. 2005. – № 3. С. 49.
3. Дьоміна А. В., Пушкар Н. С., Вейда О. В., Джабка С. Б., Заєць Н. М. Взаємодія учня і вчителя у площині проектної діяльності: Матеріали роботи творчої групи педагогів Волинської області/ Волинський ін-т післядипломної

Напрям 5. Актуальні тенденції лінгводидактики.

педагогічної освіти. Кафедра теорії та методик викладання шкільних предметів. Луцьк: ВІППО. 2005. 110сб.

4. Коломієць Н. Інтерактивні технології в особистісно зорієнтованій освіті. Відкритий урок: Розробки, технології, досвід. Науково-методичний журнал. 2006. № 17–18. С. 12-15.

5. Кондратюк І.Г. Активізація навчальної діяльності учнів на уроці. І.Г. Кондратюк. Англійська мова та література. 2006. № 15. С. 2.

6. 45. Мілютіна З.Т. Впровадження інтерактивних технологій навчання на уроках іноземної мови. Управління школою. 2005. № 19 – 21. С.49-51.

7. 51. Осадчук Р. І. Дидактичні ігри у навчальному процесі школи. Педагогіка і психологія. 1996. №4. С. 102-110